

207

KURIER WILEŃSKI

DZIENNIK NIEZALEŻNY

Rok założenia 1840

nr 168 (12951)

Czwartek, 29 sierpnia 1996 r.

cena 90 ct

Wybory

Partia Demokratyczna spodziewa się porozumieć w sprawie koalicji wyborczej

W końcu tygodnia Litewska Partia Demokratyczna sporządziła listę 42 kandydatów w wyborach do Sejmu, podkreśla jednak, iż dąży do koalicji ze Związkiem Narodowców oraz Związkiem Wnieśliwych Politycznych i Zesłańców.

W czwórcze listy Partii Demokratycznej są kierownicy partii i postowie obecnego Sejmu — przewodniczący partii Saulius Pečiūnas, jego zastępca Juozapas Tartilas i sekretarz odpowiedzialny Valdas Petrauskas.

W środę na konferencji prasowej V. Petrauskas powiedział, że na

wstępnej liście było ponad 60 kandydatów. Jednak, jak zaznaczył, wytypowano taką liczbę kandydatów, która, zdaniem demokratów, jest optymalna w dążeniu do utworzenia koalicji z innymi siłami politycznymi.

Około 20 kandydatów demokratów zamierzają wysunąć w okręgach jednomandatowych.

W swym programie demokraci kładą akcent na umacnianie praworządności i reformę podatkową.

Przyjadą przyjaciele z Polski

W najbliższy piątek do Szawel w ramach rewizyty przybędzie delegacja pod kierownictwem prezidenta miasta Czestochowy Haliny Rozpondek. Przed rokiem, na początku września delegacja szawelskiego miejskiego samorządu gościła w Czestochowie, gdzie podpisała umowę o przyjaźni i współpracy. Wtedy pani Rozpondek jeszcze nie była prezydentem

Czestochowy. Będzie to jej pierwsza wizyta w Szawelach, długiego programu polityki przewiduje nie tylko spotkanie z merem Szawel oraz kierownictwem samorządu, lecz także wycieczkę po mieście, zwiedzenie lotniska i Góry Krzyży. Delegację Czestochowy zapozna się z kierunkami i perspektywami działalności szawelskiej wolnej strefy ekonomicznej — informuje ELTA.

Od tego wilnianom nie jest lżej

G. Ciapas nie zgadza się z sugestiami wileńskiego mera

Prezes Litewskiego Stowarzyszenia Samorządów, mer Wilna Alis Vidinas zwrócił się do prezydenta kraju i Sejmu w związku z zakłóceniem realizacji w Litewskim Państwowym Banku Komercyjnym (LPBK), informuje ELTA. Zdaniem mera, operacje w tym banku spóźnione są o 7-10 dni, w związku z czym samorząd nie może w czas się rozliczyć z energetykami oraz przygotować do sezonu zimowego. W dokumencie mówi się, że Litewskie Stowarzyszenie Samorządów nie akceptuje tego, aby środki samorządów przeniesione zostały do LPBK.

Komentując ten dokument, tymczasowy administrator LPBK Gintautas Ciapas powiedział korespondentowi agencji ELTA, że jego autorzy mają na względzie cele nie ekonomiczne, a tylko polityczne. "Nawet u progę wyborów

nie należy nadużywać problemów finansowych" — powiedział.

G. Ciapas przypomniał, że uchwała rządu z 16 lipca nie zobowiązała, lecz tylko zalecała samorządom utrzymywanie kont w LPBK, gdyż w ten sposób zostałyby uproszczone ich rozliczenia. "Jak na razie, niewiele samorządów skorzystało z tego zalecenia. Dlatego też temat zakłóceń w rozliczeniach nie jest na tyle ostry, jak chce to przedstawić prezes Litewskiego Stowarzyszenia Samorządów" — powiedział G. Ciapas.

Tymczasowy administrator LPBK zaznaczył, że przyjęta ustawa o restrukturyzacji tego banku pomoże mu w szybszym uzyskaniu niezbędnych środków. Dzięki temu już w tym tygodniu tpa być nadrobiona zwłoka w rozliczeniach.

Ku uwadze biznesmenów

Jeżeli prowadzisz interes i masz kłopoty z nawiązaniem kontaktu z polskimi firmami lub masz inne problemy w swym interesie, przyjdź na spotkanie z p. Kazimierzem Wielką, dyrektorem Głównego Litewskiego Izby Gospodarczej w Mariampolu. Polska-Litewska Izba Gospodarcza oferuje Ci swe usługi w znalezieniu partnerów w biznesie, udziela różnorodnych informacji, organizuje targi.

Spotkanie odbędzie się 29 sierpnia (czwartek) o godz. 15.00 w Instytucie Polskim: Wilno, ul. Svirigalios 6/15 (w brym lokalu konsulatu RP). Telefon kontaktowy 47-79-73 Jarosław Wolkonowski.

(Zam. 1054)

29 i 30 sierpnia br.
DNI CZĘSTOCHOWY
W RADIU "ZNAD WILNI"

Problem nie cierpiący zwłoki

Niszczą magazyny z pestycydami, czy nasze zdrowie?

Czy można bez żadnej kontroli likwidować pozostałe po kolchozach i sowchozach chemikalia? Nie — uważają specjaliści do spraw ekologii i ochrony środowiska. W rejonie zostało 21 magazynów chemikaliów trujących, które zdaniem specjalistów, powinny przejść pod surową kontrolę państwa. W przeciwnym razie grozi katastrofa ekologiczna, która przekroczy lokalną skalę. Na razie te bomby ekologiczne stoją zaniedbane. Niedawno do rejonowego zarządu rolnozwrociła się mieszkanka wsi Purwiany z pytaniem, w jaki sposób używać chemikalia trujące, które posiada. Okazało się, że przed 5 laty "wzięła" je z magazynu sowchozowego. Jeżeli wtedy można było "wziąć", cóż dopiero teraz, gdy nie ma swochozu i likwiduje się spółkę rolną. Magazyn chemikaliów trujących w Purwianach pozabawiony jest nie tylko okien, drzwi, lecz nawet dachu. Ostatnio rozkradane są również mruwane ściany z cegły. Komuś potrzebne były deski, więc wylał półki z magazynu i worki z trucizną znalazły się na podłodze. Chemikalia trafiają do wód gruntowych, ludzie roznoszą je po domach, chociaż nie umieją ich używać. Podobnie mają się sprawy z chemikaliami w Podworańcach, Poszkach i innych miejscowościach. Tylko parę magazynów jest zamkniętych na kłódkę i

strzeżonych. Agronomi ochrony roślin Zinsida Kiszenko regularnie sprawdzają magazyny, w których przechowuje się ogółem ponad 36 ton chemikaliów. Część z nich już od dawna nie nadaje się do użytku. Czy długo będą się walać pod nogami? W republice wiele się mówi o konieczności ich utylizacji. Jednak sprawa nie rusza z miejsca. Późnym Ministerstwa Ochrony Środowiska — spalaniu chemikaliów w wysokiej temperaturze w piecach Cmentowni Akmeńskiej i Kiejdańskiego Zakładu Nawozów Azotowych, sprzeciwiają się Rady, merowie tych rejonów. Prócz tego, na zidentyfikowanie i przewiezienie chemikaliów potrzebne są duże pieniądze. Jeszcze większe wydatki pociągają ich spalanie, bez którego nie ma innego wyjścia. Dotychczas z chemikaliami trujących używają przeważnie organizacje, gospodarstwa, przedsiębiorstwa podlegające Ministerstwu Rolnictwa i Łęśnictwa. Ostatnio kontrolę nad chemikaliami przejęło Ministerstwo Ochrony Środowiska, które korzystając z pomocy duńskich specjalistów, przeterminowane pestycydy, nie zawierające ciężkich metali, zamierza spalić. Natomiast zawierające ciężkie metale — zmagazynować i przechowywać do chwili znalezienia sposobu ich zniszczenia.

(Dokończenie na str. 2)

Yttenio 20
2006 Vilnius
Tel. 63 37 02
Fax. 26 10 36

POLSKIE LINIE LOTNICZE

WILNO

TEL 26-08-19

Sentencja dnia

Strasze te nasze nowe czasy.
Więcej w nich książek niżeli kietbasz.
Jan SZTAUDYNGER

Padaczka u dzieci i młodzieży — perspektywy leczenia

Wywiady z uczestniczkami Międzynarodowego Zjazdu Neurologów w Rydze prof. Bożeną Galas-Zgorzalewicz i dr nauk medycznych Barbarą Steinborn (Polska)

Jak już informowaliśmy, w ubiegłą sobotę w Rydze odbywał Międzynarodowy Zjazd Neurologów, którego tematem była terapia monitorowa na padaczki u dzieci i młodzieży. Zjazd odbył się pod auspicjami łotewskiego przedstawicielstwa firmy Abbott GmbH Diagnostika oraz tamtejszego Ośrodka Epileptologicznego, uczestniczyli w nim także specjaliści z Litwy i z Polski: doktor Marija Banaitienė (Klinika Psychiatryczna w Nowej Wilejce), profesor Bożena Galas-Zgorzalewicz (Klinika Neurologii Rozwojowej na Akademii Medycznej w Poznaniu) i doktor nauk medycznych Barbara Steinborn (Pracownia Neurofarmakologii Klinicznej) w Poznaniu.

Naukowców z Polski, przemile rozmówczyń, udało mi się zapać "w powietrzu" na linii Poznań-Warszawa-Wilno-Ryga. Rozmowę ad hoc odbyliśmy na Lotnisku Wileńskim.

NA ZDJĘCIU: uczestniczki zjazdu doktor nauk medycznych Barbara Steinborn i profesor Bożena Galas-Zgorzalewicz przed wileńską Ostrą Bramą — "na pięć minut" przed odlotem samolotu do Warszawy. Fot. Czesław Malewski

(Dokończenie na str. 3)

Bliski Wschód**Arafat wzywa do strajku**

Prezydent Autonomii Palestyńskiej Jaser Arafat wzywał w środę Palestyńczyków do zorganizowania w czwartek strajku powszechnego w Gazie i na Zachodnim Brzegu Jordanu w proteście przeciwko zburzeniu przez władze izraelskie palestyńskiego ośrodka dla niepełnosprawnych. Jednocześnie wzywał ich, by — wbrew izraelskiemu zakazowi — masowo przybyli do wschodniej (arabskiej) Jerozolimy na piątkowe modły w meczetach.

"To Izraelczycy rozpoczęli tę bitwę" — powiedział Arafat na forum palestyńskiego parlamentu w Ramalli. "Ta seria nieustannych naruszeń (zawartych porozumień i prawa międzynarodowego) i zbrodni dokonywanych przez nowy rząd izraelski jest niczym innym jak wypowiedzeniem wojny Palestyńczykom".

Jaser Arafat powiedział, że władze amerykańskie zapewniły go ostatnio, że gabinet Netanjahu "ma dobre intencje". Dlatego prezydent Autonomii zwraca się do parlamentarzystów palestyńskich, by udzielili mu pełnomocnictwa do prowadzenia dalszych rokowań pokojowych z Tel Awiwem. Jednak Arafat nie ma złudzeń co do postawy Waszyngtonu. Uważa, że obecnie administracja Billa Clintona jest zajęta wyłącznie kampanią przed listopadowymi wyborami prezydenta w USA.

Arafat nagle przerwał swe wystąpienie w palestyńskim parlamencie, by odebrać telefon od specjalnego wysłannika USA ds. bliskowschodnich Dennisa Rossa, który we wtorek prowadził w Paryżu rozmowy z przedstawicielami Egiptu i Izraela. Właśnie po tej rozmowie ton wystąpienia Arafata zmienił się. Prezydent Autonomii powiedział, że w czwartek odbędzie się spotkanie szefa palestyńskiej ekipy negocjacyjnej Abu Mazena z doradcą premiera Netanjahu, Dore Goldem. Wyjaśnił, że Ross w rozmowie telefonicznej bardzo namawiał go do wyrażenia zgody na to spotkanie.

Bośnia**Serbowie prawdopodobnie podporządkują się decyzji OBWE**

Jest "bardzo prawdopodobne", że Serbowie bośniaccy podporządkują się decyzji OBWE o przełożeniu wyborów municypalnych w Bośni — oświadczył Aleksa Buha, minister spraw zagranicznych Republiki Serbskiej w Bośni, cytowany w środę przez agencję SRNA.

We wtorek rząd Serbów bośniaccich ogłosił, że wbrew decyzji OBWE zorganizuje wybory municypalne — tak jak przewidywano — 14 września.

UE**Unia rozszerzy się najwcześniej w 2002 r.**

Komisarz Unii Europejskiej Hans van den Broek, odpowiedzialny we władzach Unii za kontakty z resztą świata, wyraził przekonanie, że UE nie przyjmie nowych członków przed rokiem 2002.

Przemawiając we wtorek w Helsinkach na spotkaniu frakcji konserwatywnej Parlamentu Europejskiego, van den Broek oświadczył, iż rozmowy w sprawie członkostwa nie muszą rozpocząć się z wszystkimi potencjalnymi członkami równocześnie.

Jeszcze przed ich rozpoczęciem, trzeba będzie w ramach tzw. konferencji międzyrządowej UE zdecydować, czy Unia jest w ogóle w stanie się rozszerzyć — podkreślił.

Pani Ritva Lauri z Finlandii, przewodnicząca europejskiej frakcji konserwatywnej, oświadczyła, że dla krajów Europy Środkowej i Wschodniej nawet terminy proponowane przez van den Broeka są zbyt szybkie i mogą one dotyczyć co najwyżej Malty i Cypru, również kandydujących do członkostwa w UE.

Według Lauri, kraje wschodnioeuropejskie, łącznie z republikami bałtyckimi, mogą stać się członkami UE dopiero w latach 2005 — 2010. Wśród pierwszych nowo przyjętych członków z tej grupy znajdują się jej zdaniem Czechy i Słowenia, natomiast z republik bałtyckich kandydatem numer 1 jest Estonia.

Korea Płd.**Aresztowanie 195 studentów**

Południowokoreańska policja aresztowała w środę 195 studentów, spośród których 3 zarzuca się kierowanie w minionym tygodniu starciami w rejonie uniwersytetów w Seulu — podał rzecznik policyjny.

Według rzecznika, porządkowe siły przeprowadziły przeszukiwanie 11 uniwersytetów stołecznych, mobilizując 7 tysięcy policjantów.

Na początku minionego tygodnia policja południowokoreańska stłumiła protesty na seulskim uniwersytecie. 369 studentów zostało w czwartek oskarżonych m.in. o "przemoc, utrudnianie policji spełniania jej zadań i nielegalne okupowanie (budynków uniwersyteckich)". Jest wśród nich 36 przywódców nielegalnej organizacji studenckiej, którym dodatkowo zarzuca się "naruszenie państwowej ustawy o bezpieczeństwie", zakazującej wszelkich kontaktów z Koreą Północną. Ogólna liczba oskarżonych studentów wzrosła w czwartek do 462.

Według ostatnich danych, podczas zamieszek na uniwersytecie zginęła jedna osoba, a kilkadziesiąt rannych. Ofiarą śmiertelną jest 20-letni policjant, który zmarł w czwartek z ran odniesionych podczas wtorkowej interwencji na uniwersytecie.

Rosja**Wznowienie realizacji porozumienia wojskowego**

Rosjanie wznowili w środę wycofywanie swoich oddziałów ze stolicy Czeczenii Groznego po załagodzeniu przez rosyjskie dowództwo i czeczeńskich separatystów konfliktu wokół zabranej przez rebeliantów broni.

W Moskwie wysłannik prezydenta do Czeczenii Aleksandr Lebed', który zawarł w ub. tygodniu porozumienie wojskowe z szefem sztabu sił partyzantów czeczeńskich Aslanem Maschadowem, oczekuje na to, by Borys Jelcyń rozważył jego plan rozwiązania politycznych aspektów 21-miesięcznej wojny.

Według agencji Interfax, plan ten przewiduje odłożenie forsytzgnięcia sprawy statusu politycznego tej północnokaukaskiej republiki do czasu odbudowania jej ze zniszczeń wojennych. Ów "okres przejściowy" miałby trwać "do 5 lat". Ostateczną decyzję, czy odłączyć się od Rosji, czy pozostać w jej składzie, miałyby podjąć specjalny kongres, na którym reprezentowane byłyby wszystkie siły polityczne Czeczenii.

Zdaniem niezależnej gazety "Izwestija", stworzenie protektoratu rosyjskiego w Czeczenii mogłoby rozwiązać problem statusu politycznego tego kraju. Czeczenię można by proklamować jako państwo niepodległe, jednocześnie pozostając pod protektoratem Rosji. "Izwestija" napisała to we wtorek.

Maschadow i dowódca sił federalnych w Czeczenii Wiczestaw Tichomirow oświadczyli we wtorek, że ostatecznie uzgodnili wszystkie szczegóły porozumienia wojskowego zawartego w ub. czwartek.

Realizacja porozumienia, które przewiduje zawieszenie broni i wycofanie się Rosjan z Groznego i południowych regionów Czeczenii, została wstrzymana po tym, jak grupa Czeczenów

rozbił w sobotę oddział rosyjskich żołnierzy. Jednak Tichomirow powiedział, że zabranie broni nie będzie dalej blokować porozumienia.

Lebed', któremu Jelcyń polecił przywrócenie pokoju w Czeczenii, zniemacka przerwał w niedzielę rozmowy z separatystami i wrócił do Moskwy, by skonsultować plany pokojowe z prezydentem. Ale Jelcyń wydaje się unikać rozmowy z Lebediem — ocenia agencja Reutersa.

Rzecznik Lebedia powiedział we wtorek, że Jelcyń, który prze-

bywał od poniedziałku na urlopie w Zawidowie niedaleko Moskwy, prawdopodobnie spotka się ze swoim wysłannikiem do Czeczenii lub porozmawia z nim przez telefon.

Lebed' zdemontował we wtorek informacje pewnych agencji, jakoby zamierzał ustąpić ze stanowiska sekretarza rosyjskiej Rady Bezpieczeństwa i pełnomocnika prezydenta ds. Czeczenii.

NA ZDJĘCIU: rosyjskie oddziały wycofujące się z Czeczenii.

Fot. EPA-ELTA

Estonia**Wciąż nie wybrano prezydenta**

Trzecia tura wyborów prezydenckich w Estonii, przeprowadzona we wtorek wieczorem, nie przyniosła powodzenia. Zaden z dwóch kandydatów nie zebrał wymaganych 68 głosów. Za ustępującym szefem państwa Lennartem Merim opowiedziało się 52 parlamentarzystów, a za jego rywalem Arnoldem Ruutelem 32.

W tej sytuacji — po raz pierwszy od czasu, gdy w 1991 roku Estonia uzyskała niepodległość — niezbędne jest zwolnienie Zgromadzenia wyborczego. W jego skład wchodzi wszyscy parlamentarzyści (101) i przedstawiciele administracji lokalnej (273). Narady w sprawie zwolnienia tego kolegium rozpoczną się w środę.

Zdaniem komentatorów to, że faworyt Lennart Meri nie zdołał odnieść zwycięstwa, już osłabia jego pozycję w czwartej turze, która odbędzie się mniej więcej za miesiąc. O ile w parlamencie Meri mógł liczyć na poparcie stosunkowo licznej grupy deputowanych, to wśród przedstawicieli administracji lokalnej jest bardzo niepopularny.

Lennart Meri to człowiek wykształcony, "mówiący jak profes-

or", przywiązany do idei liberalnej gospodarki kapitalistycznej. W imię przekształcenia Estonii w "kraj europejski" i wprowadzenia jej do Unii Europejskiej zlikwidował wszelkie subsydia dla rolnictwa. Nic dziwnego, że estońscy chłopci nie cierpią, co będzie mieć niewątpliwą wpływ na postawę wielu członków Zgromadzenia Wyborczego.

Teraz większe szanse ma Arnold Ruutel. Jego zona jest specjalistką z zakresu kultury ludowej. Ruutel mówi prostym chłopkim językiem, rozumialiśmy w najbardziej zacofanych regionach kraju.

Ruutel to były sekretarz KC KP Estonii, który jednak potrafił przystosować się do nowych warunków. Estończycy przyznają, że wiele zrobił, by przeprowadzić kraj

przez najtrudniejszy okres początków niepodległości.

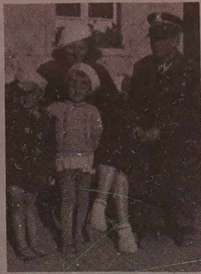
Obu kandydatów do prezydentury różni także stosunek do Rosji. Meri widzi w niej permanentne zagrożenie i starał się nie dopuścić do przyznania Rosjanom praw obywatelskich. Około 300 tys. Rosjan od lat mieszkających w Estonii to dziś ludzie bez paszportów i bez obywatelstwa. To potencjalna "bomba zegarowa", którą Moskwa może w każdej chwili wykorzystać, jeśli zechce doprowadzić do kryzysu w stosunkach z Tallinem.

Arnold Ruutel uchodził za człowieka "bliższego Moskwie", ale w żadnym razie nie można go traktować jako jej "agenta". Jest np. zwolennikiem utworzenia sojuszu obronnego trzech republik bałtyckich, co z oczywistych względów nie podoba się Rosji. Zdaniem Meriego taki sojusz Estoni z Litwą i Łotwą utrudni przystąpienie do NATO i UE.

Zostali tu z nami
na dobre i złe —
rodowody polskiej
inteligencji Wilna
i Wileńszczyzny

Edmund Mieczysław Jastrzębiec - Strużanowski w latach 30; z żoną Janią i dziećmi: Jurkiem i Hanką w 1938 r. na wakacjach w Chłapowie nad Bałtykiem; podczas jednej z uroczystych akademii Legionistów.

Tym razem będzie mowa o dynastii Strużanowskich, członkach tej wileńskiej rodziny: Edmundzie Mieczysławie i Janinie, ich dzieciach i wnukach, których losy, drogi życiowe są związane i z Polską, i z Litwą.

W listopadzie 1993 r. "Wiadomości" polskiej TV podały, że 11 Komendant Naczelny Związku Legionistów Polskich, 98-letni Edmund Mieczysław Jastrzębiec-Strużanowski został mianowany generałem brygady. Jednocześnie pokrótce nadmieniono, iż woził mundur w 1912 r. W czasie I wojny światowej walczył w szeregach Legionów Polskich. W okresie międzywojennym pełnił funkcje w Ministerstwie Spraw Wojskowych. W wojnie obronnej 1939 r. dowodził obroną przeciwlotniczą Lublina, gdzie został ciężko ranny. W latach rządów komunistycznych w Polsce jako przedwojenny oficer nie mógł powrócić do wojska. To także najgorszy okres w jego życiu. Prześladowany za przeszłość nie mógł znaleźć pracy...

Mieszkająca w Wilnie córka generała Hanna Strużanowska wspomina: "Mój Ojciec urodził się w Różanach pod Lwowem, gdzie też pobierał pierwsze nauki. Stąd również jako 16-letni młodzieniec zaczął się do Legionów. Był w Pierwszej Kadrowej, adiutantom Józefa Piłsudskiego, wśród tych, którzy po 123 latach niewoli wywalczyli z bronią w ręku niepodległą Polskę. Następnie obronił ją na frontach wojny polsko-bolszewickiej 1920 r., w czasie Bitwy Warszawskiej. W 1921 r. uczestniczył w III Powstaniu Śląskim, które wpłynęło na korzystniejszy dla Polski podział Górnego Śląska.

Potem Ojciec został skierowany do Wilna — do KOPU. Pełnił służbę w Druż, Zawiasach, Trokach. Będąc wojskowym, w Wilnie skończył szkołę wieczorową dla dorosłych. W końcu lat 20. i na początku 30. studiował historię i literaturę na Uniwersytecie Stefana Batoiego.

W Wilnie Strużanowski poznał sympatyczną Janę Kuniegielównę, studentkę Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Stefana Batoiego. W 1930 r. poślubił ją.

Wilnianka, żołnierz konspiracji AK

Helena Żwańska: "Mój krowny kpt. Józef Muzyka służył w 5 pp. w Wilnie. Od czasów legionowych przyjaźnił się z Aleksandrem Krzyżanowskim, przyszłym komendantem Okręgu Wileńskiego AK "Wilkiem" i Edmundem Strużanowskim. Razem z Krzyżanowskim, który w Wilnie miał bliskich krewnych, był na weselu Państwa Edmunda i Janiny..."

W 1933 r. Strużanowski urodziła się córka, której dali na imię Hanna. Ciąg dalszy relacji Hanny Strużanowskiej: "W 1934 r. Ojciec z

Żuwerdą 36) stał się placówką konspiracji Armii Krajowej, natomiast w latach powojennych kolebką odradzającego się polskiego życia kulturalnego i artystycznego w Wilnie. Dla mnie osobliwie, do końca życia pozostanie on domem rodzinnym..."

Wojna rozdzieliła rodzinę Strużanowskich. Edmund Mieczysław Jastrzębiec-Strużanowski został w Warszawie. We wrześniu 1939 r. bronił Lublina. W latach młodości walczył o niepodległość Polski, teraz kolejny raz stanął w jej obronie. Został ranny w głowę. Uniknął śmierci pierwszy raz. Znalazł się w miejscowym szpitalu. Towarzysze broni, którzy ruszyli dalej na wschód, zginęli w Katyniu. Drugi raz śmierć go ominęła.

zyciorysach niczego nie ukrywał ze swojej żołnierskiej, oficerskiej przeszłości. Z tej przyczyny musiał często zmieniać pracę, był zwalniany, prześladowany i szykanowany. Ponieważ matka i siostry ze Lwowa przyjechały do Krakowa, na początku lat 50. tutaj także się przeniósł. W biurze zatrudnienia urzędnik oświadczył, że Strużanowski zostanie przyjęty jako ostatni. Na takie traktowanie zareplikował odpowiednio, ale zaskakał.

— Pan był w KOPIe, w Wilnie. Zostały wysłane okólniki, żeby Pana do pracy nie przyjmować — wyjaśnił urzędnik, który okazał się przedwojennym podwładnym Strużanowskiego, i by go uprzedzić specjalnie przyjął jako

w Krakowie, i to wszystko. Kim był, po raz pierwszy dowiedziałem się od samego Strużanowskiego 5 lutego 1992 r. Z tą datą jako dziennikarz "K.W.", piszący o Legionistach, żołnierzach Września, Wojska Polskiego, otrzymałem z Krakowa materiały, pod którymi widniał podpis: Komendant Główny Federacji Polskich Związków Obrońców Ojczyzny płk Edmund M. Jastrzębiec-Strużanowski. Wśród nadesłanych materiałów były apele w sprawie poszukiwania sztafardów legionowych i poawiaków oraz pamiętek po Marszałku Polski Edwardzie Śmigłym-Rydzu, a także dotyczące historii powstania Federacji Polskich Związków Obrońców Ojczyzny, Związku Legionistów Polskich (ich obecnej działalności). Wiele miejsca poświęcono również funkcjonowaniu Instytutu Józefa Piłsudskiego w Kraju (płk Strużanowski był przewodniczącym jego Rady) i Muzeum Czynu Niepodległościowego z ich siedzibą w Domu im. J. Piłsudskiego w historycznych krakowskich Olszankach. Strużanowski, najstarszy stanem służby oficer liniiowy WP (w Druż, Strzeleckich od lutego 1912 r.), dwukrotnie odznaczony Orderem Virtuti Militari, Krzyżem Niepodległości, siedmiokrotnie Krzyżem Walecznych, Orderem Virtuti Civili i in. Do ostatnich dni swego życia czynnie działał w wymienionych organizacjach i placówkach. Nie szczędził czasu i sił również na stanowisku 11 z rzędu Komendanta Naczelnego Związku Legionistów Polskich, które objął po płk Stefanie Migdale, Legioniście 1 pp. I Brygady Legionów Polskich.

W listopadzie 1993 r. 98-letni płk Strużanowski został awansowany do rangi generała brygady. Po dziesięciu dniach już nie żył. W związku z tym 30 listopada 1993 r. podczas pogrzebu żalobnej Mszy św. w kościele garnizonowym pw. św. Agnieszki mówiono, że odszedł jako najmłodszy generał i jako najstarszy żołnierz.

Gen. Strużanowski, żołnierz Piłsudskiego i mijającego stulecia, przez wiele lat związany z Wilnem i Ziemią Wileńską, absolwent Uniwersytetu Stefana Batoiego spotykał na komentarzu Rakowickim w Krakowie obok swoich towarzyszy broni, żołnierzy Legionistów. Pośmiertnie nadano mu Krzyż Honoru z Mieczami, odznaczenie Związku Legionistów Polskich.

(Cdn.)
Jerzy SURWIKO

Ogólny widok obozu i Jego świetlicza na Węgrzech, gdzie Strużanowski był internowany po wrześniu 1939 r.

Fot. ze zbiorów Hanny Strużanowskiej jako uczestniczki konkursu "Inteligencja polska Wilna i Wileńszczyzny w przekroju czasu".

1. Edmund Mieczysław Jastrzębiec-Strużanowski — żołnierz Józefa Piłsudskiego

całą rodziną został przeniesiony do Warszawy. Służył w 21 pułku, do 1939 r. pracował w Ministerstwie Spraw Wojskowych. Wykładał także jęz. polski i historię w Warszawskiej Szkole Podchorążych. Mieszkał w Cytadeli Warszawskiej. W 1934 r. przyjechał na świat mój brat Jurek.

Latем 1939 r. mama zabrała mnie i braciśzka (Ojciec został w Warszawie) na letnisko do Kolonii Magistrackiej, znajdującej się wówczas pod Wilnem (obecnie stanowi początek szosy niemieckizńskiej). Tutaj mamy tatuś, a mój dziadek Ignacy Kuniegiel, który jakiś czas pracował w szpitalu św. Jakuba, potem był zatrudniony w wileńskim Magistracie, wykupił ziemię. Na niej właśnie dobiegła wtedy końca budowa domu, w którym po wybuchu wojny, gdy powrócił do Ojca, do Warszawy został odcyty, zamieszkałymi razem z mamą. W czasie wojny ten dom przy ul. Piotra Skargi 12 (obecnie

po przekroczeniu granicy polsko-węgierskiej i internowaniu na Węgrzech, w obozie oczekiwał na przeszerzenie stad przez Francję, La Manche do Anglii. Miał już ruszyć, gdy w ostatniej chwili oznajmiono, że w Anglii pilnie potrzebują kogoś innego. Musiał ustąpić swoje miejsce. Ten przypadek trzeci raz ocalił mu życie. Statek, którym miał płynąć, został storpedowany na La Manche...

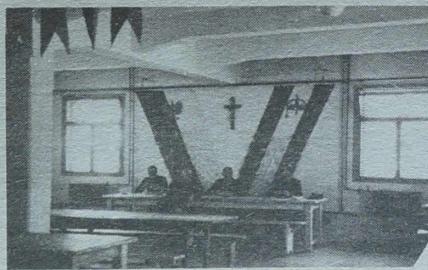
Hanna Strużanowska: "Oboz, w którym przebywał Ojciec, gdy Węgrzy znaleźli się pod Niemcami, został przekształcony w koncentracyjny. Do końca wojny był więzieniem. To go strasznie męczyło i bolało. Tutaj doczekał się wyzwolenia, które w życiu Ojca pozostawił przykry ślad. Rosyjski żołnierz bez powodu uderzył go kolbą w głowę. Trafił do szpitala, gdzie został poddany operacji.

Do Polski wrócił w końcu 1947 r. Zamieszkał w Olsztynie. W ankietach i

ostatniego. — Dlaczego Pan pisze o sobie całą prawdę? Radzę zmienić w dokumentach przynajmniej jedną literkę...

Ojciec nie zmienił żadnej literki. Po prostu zamiał dwóch imion: Edmund Mieczysław. Został sobie tylko jedno — Mieczysław. Został przyjęty na kursy, po których ukończeniu robił kosztowny budowlane w "Elbudzie"...

Gdy autor tej publikacji jako student polonistyki Wileńskiego Instytutu Pedagogicznego (obecnie Uniwersytet Pedagogiczny) w 1961 r. został członkiem Polskiego Zespołu Dramatycznego przy Wileńskim Klubie Pracowników Łączności, którego współzałożycielem i pierwszym kierownikiem artystycznym była Janina Strużanowska, o losie jej męża, zresztą jak i samej Pani Janinie, nic nie wiedział. Jak teraz rozumiem, w tamtych czasach był to temat tabu. Owszem, mówił się, że mąż mieszka

Z wizytą u byłych mistrzów

Jakże często się zdarza, iż człowiek całe życie się dreży z tego powodu, że kiedyś, w dalekiej młodości minął się z własnym powołaniem. Przyczyn jest wiele, zaś najbardziej spotykana — to wyższe studia nie z własnej woli lub za namową kolegi — idzie się na "sport" dla kompanii. Z czasem wycofać się z takiego interesu jest coraz trudniej. Są jednak ludzie, którzy potrafili zmienić orientację życiową — dziś mają się wzmiancienie, gdyż kroczą przez życie z ulubionym zajęciem.

Podobnego zwrotu dokonali trzej bracia Gotowscy — Czesław, Jan i Henryk. Starsi kibice sportowi pamiętają tę trójkę jako tegich biathlonistów, zaś dziś...

— Obserwuję was od dawna, od czasu, gdy pod okiem Julii Staśiellen zaglebiałście się w tajniki "białego szaleństwa". Obecnie, zawodowo uprawiacie i raczej trenujecie innych, w "białym sporcie" — tenisie. W jaki sposób zaszła tak kardynalna zmiana?

Czesław. Faktycznie rozpoczęliśmy swą drogę narciarską w Ławaryszkach pod okiem nauczycielki w/ł pani Haliny Kozak. Dalej był biathlon, a tenis rozpoczęłam uprawiać studiując prawo na Uniwersytecie Wileńskim. Wtedy to należało wybrać — nauka czy sport. Chociaż miałem już w kieszeni prawo startu na Spartakiadzie Narodów ZSRR, jednak zrezygnowałam i poświęciłam się nauce. Był to koniec czynnego uprawiania biathlonu. Po ukończeniu Uniwersytetu, jakiś czas pracowałam jako sędzia śledczy, a dla kondycji grałam w piłkę nożną, koszykówkę, zaś w zimie były narty.

W owych czasach telewizja pokazywała szeroko turnieje tenisowe o silnej obsadzie międzynarodowej. Chwyć. Jako że w Ignalinie były korty tenisowe, więc spróbowałam. Ostatecznie, dotenisa "ustawiła" mnie i brata Jana jego mażonka, która studiowała w Kowieńskim IWF i mogła nam coś niecoś doradzić w sprawie tenisa. Mielismy dobre przygotowanie fizyczne, więc poszło nam jak z płatka.

— Więc programy tenisowe w TV posłużyły jako bodziec do zmiany specjalizacji sportowej.

Cz. G. Z pewnością, tlił się jednak tenis w duszy od dawna, a bodźcem były właśnie turnieje, oglądane na szklanym ekranie.

— W jaki sposób zetknął się z tenisem najmłodszy z braci?

H. G. Pod tym względem było mi łatwiej — miałem bowiem przykład starszych braci. Ukończyłem IWF w Kownie. Kierunek — narciarstwo i biathlon. Po ukończeniu, w 1989 roku, zostałem trenerem narciarskim, a na dodatek otrzymałem pod opiekę niedużą grupkę... tenisistów.

— Dlaczego właśnie tenisistów?

H. G. Bo miałem jakieś takie pojęcie w tej dyscyplinie sportowej. Studiując i uprawiając sport, grywałem też z braćmi w tenisa.

Cz. G. Poza tym często przebywałem w Ignalinie, gdzie był największy ośrodek narciarski na Litwie. Ćwiczyliśmy, wspólnie też dokształcał się "tenisowo".

Ostateczny przełom nastąpił po tym, gdy wróciłem z kursów szkoleniowych w Mińsku. Właśnie w stolicy Białorusi spotkałem się z prawdziwym fanatykiem tenisa, panem Zwieriewem, ojcem znanej dziś tenisistki. Po powrocie "od Zwieriewa" zrozumiałem, że tenis jest tym, czego mi brakowało. Z tego też powodu dziś jest o jednego sędzię śledczego mniej, tenisa zaś zyskał nowego trenera.

— Przy tym nie jednego, a trzech. Nieobcy jest średni — Jan. Też trener tenisowy?

H. G. Trener, ale nie na pełny etat. Mieszka w Ignalinie i pracuje w policji, lecz pomaga Czesławowi na

kortach. Jest jego prawą ręką. Rozpoczął podobnie, jak ja — naśladowując starszego Czesława.

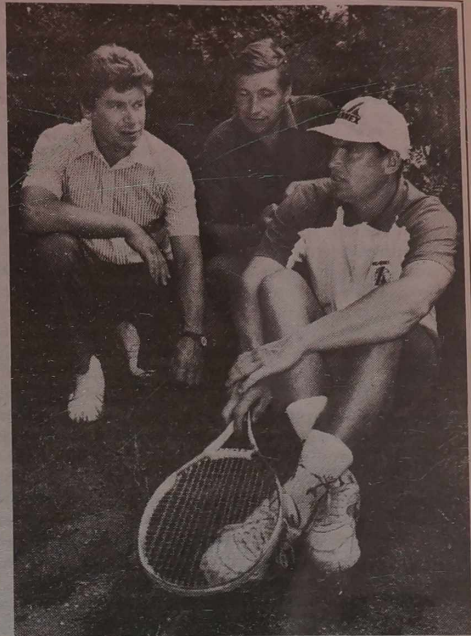
— Jaki poziom mają trenowani przez Was zawodnicy?

Cz. G. Piątką zawodników jest na bardzo wysokim poziomie tenisa krajowego. Nie bez powodzenia startują na przeróżnych zawodach krajowych i za granicą. 10 zawodników jest jakby w drugim rzucie. Naturalnie nie startują na kortach Wimbledonu czy też Roland Garosa, na razie nie mamy do tego żadnych możliwości. Ci zawodnicy są zreszenni w szkole sportowej.

— Czyli, nie płacą za uprawianie sportu, jak to dziś jest przyjęte?

H. G. Tak, ci, co są na takim poziomie wykształcenia, nie muszą płacić. Jest jednak rzeczą zrozumiałą, że tenis dziś jest tak popularny, iż bez żadnego trudu można skompletować płatną grupę, przy tym trenerzy mogliby zarabiac krocie, a nie to, co teraz otrzymujemy. Lecz, gdyby sprawę postawić w ten sposób, to na tym ucierpiłoby mistrzostwo sportowe. Ten, kto płaci, niewątpliwie, będzie wymagał, aby trener poświęcił mu więcej czasu, a wtedy zabraknie go dla naprawdę utalentowanych tenisistów.

Nazwisko Gotowski przewijało się nie tylko przez protokoły zawodów tenisowych

Bracia trzej — zamiłowanie jedno

Bracia Gotowsky dzisiaj: (od lewej) Czesław, Jan i Henryk.

wym fanatykiem tenisa, panem Zwieriewem, ojcem znanej dziś tenisistki. Po powrocie "od Zwieriewa" zrozumiałem, że tenis jest tym, czego mi brakowało. Z tego też powodu dziś jest o jednego sędzię śledczego mniej, tenisa zaś zyskał nowego trenera.

— Przy tym nie jednego, a trzech. Nieobcy jest średni — Jan. Też trener tenisowy?

H. G. Trener, ale nie na pełny etat. Mieszka w Ignalinie i pracuje w policji, lecz pomaga Czesławowi na

bieżącego roku. Podejrzewam, że to potomek jednego z braci?

Cz. G. To jest mój syn Artur. Dodam, że w nasze ślady poszła też córka Anna. Nieźle sobie już poczynają, gdyż mają za sobą sukcesy w turniejach międzynarodowych, co prawda na Wschodzie, ale poziom tamtego tenisa jest o wiele wyższy niż nasz.

— Potomstwo innych braci też już "biega" z rakieta tenisową?

H. G. Mój 3,5-letni Juliusz ma już własną rakieta, zaś dziewięcioletnia córka Jana nieźle już sobie poczyną na korcie, a młodszy Elwis nie ma jeszcze wyrobionego własnego zdania.

— Przy sposobności chciałbym zasięgnąć Waszej opinii o poziomie i perspektywach tenisa litewskiego.

Cz. G. Ostatnie dziesięciolecie — to ostra konkurencja na kortach międzynarodowych. Na listach rankingowych figuruje około 1000 nazwisk zdolnych i mocnych tenisistów. Z Litwy na tej liście znalazł się jedynie Muraśka, ale w dalszej części tej listy, ten zdolny zawodnik nie miał odpowiednich warunków w kraju, więc podpisał kontrakt z klubem za-

wodowym w Niemczech i na tym poprzestał.

H. G. Moim zdaniem, ten utalentowany zawodnik nie stara się dziś o podniesienie swego mistrzostwa. Nieźle zarabia więc wysłał się tylko na turnieje ATP, gdzie zbiera punkty rankingowe, co pozwala mu na utrzymanie się w lidze zawodowej.

Cz. G. Gdy zaczynam "na poważnie" interesować się tenisem, myślałem, że tenis litewski ma jakieś poważne tradycje, dobrą, własną szkołę. Niestety, okazało się, że tylko teoretycznie ma taką, a praktycznie jest zupełnie pustką. Zawodniczy o dużym talencie zdołali tylko zabłysnąć, następnie momentalnie gaśli, nie mając środków do dalszego rozwoju.

— Gdy się słyszy o tych sześciocyfrowych honorariach czołowych tenisistów świata, jest jasne, że po to, aby tyle zarabiać, na starcie kariery zawodniczej, należy włożyć duże pieniądze w ten sportowy interes.

Cz. G. Pieniądż też są niezmierne ważne, ale podstawą każdego sportu jest szkola, a w danym wypadku szkola litewskiego tenisa z trady-

cjami, liderami oraz odpowiednio wyszkolonymi trenerami. Ale, niestety, tenis na Litwie stał by na bardzo odległym miejscu w porównaniu np. z biathlonem, chociaż do jego uprawiania potrzebne są poważne zimy, które nie zawsze u nas bywają. Jednakże biathlon swych liderów, tradycje i klasę też miał. W tenisie zaś był klasyczny zastój.

H. G. Chcę jeszcze dodać, że na naszym "podwórku" tenisowym ukształtowała się negatywna tradycja — zamiast pomagać, starają się zmarować to, co potrafią osiągnąć. Zaś finansowanie tenisa jest podobne do grosza, zrzuconego obiegowi a nie do dobrze splanowanej akcji finansowej, która na pewno z czasem przyniesie nieźle dywidendy. Przykład — spojrzcie na Zachód. Tam, chociażby z reklamy ciągną ogromne pieniądze.

— Trzej bracia Gotowsky są trenerami tenisowymi. Czy mają zamiar przewrócić świat tenisowy Litwy do góry nogami. Jeżeli tak, to po jakim czasie to nastąpi?

H. G. Jeżeli potrafimy, to za jakieś 15 lat. Podstawy — zdolnych zawodników już mamy. Jeżeli znajdziemy odpowiednie poparcie finansowe, to sprawa ruszy "z kopyta". Konkretnie — dziś potrzeba 5-6 tys. dolarów dla jednego zawodnika, aby mógł wystartować w turniejach ATP. Zaś po roku bez 10 tys. dolarów już się nie obejdzie. Jednym z takich zawodników jest właśnie Artur. Zdaniem zagranicznych specjalistów, ma przed sobą wielką przyszłość. Prócz niego jest jeszcze 5-6 zawodników.

H. G. Nasi rodzimi milionerzy boją się wkładać w tenisowy interes. Chcą zarobić "od zaraz", nie czekając. Z tego też powodu bardzo trudno o sponsorów. Ale nie mam wątpliwości, że znaleźć ich potrafimy.

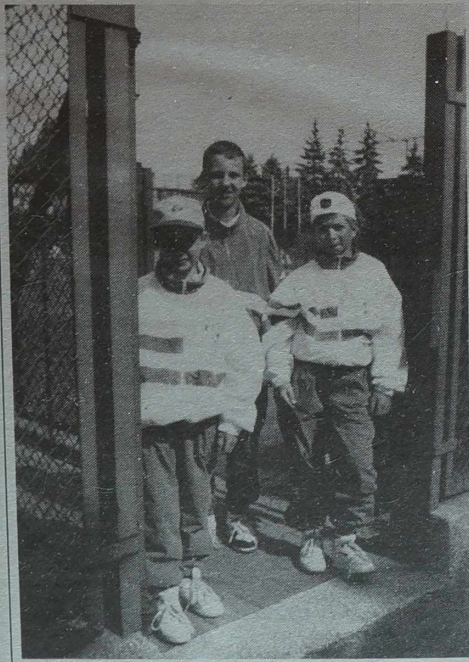
— Wierzycie więc w sukces?

Cz. G. Bez wiary w ostateczny sukces nie moglibyśmy pracować. Sportowiec, były czy aktualny, bez wiary w osiągnięcie Olimpu nie jest sportowcem.

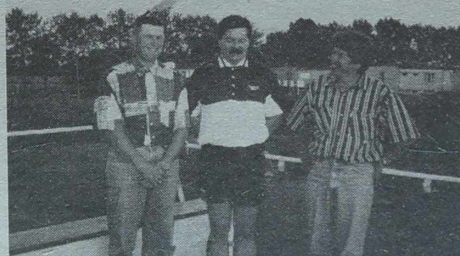
H. G. Wrzaz z Jankiem podpisujemy się pod słowami starszego Czesława.

— Życzę braciom sukcesów i dziękuję za rozmowę.

Andrzej MALKIANIS
 Fot. archiwum Gotowskich
 oraz Tadeusza Waźniewicza

Miejmy nadzieję, iż na zdjęciu widzimy przyszłość tenisa litewskiego. (od lewej w pierwszym rzędzie) Anna i Artur Gotowsky wraz z innym reprezentantem Litwy Aistisem Słajusem na kortach Poznania. Właśnie z tych kortów ruszył na podbój tenisowego świata słynny tenisista polski Wojciech Fibak.

Pomoc będzie, tylko trzeba ją odnaleźć. Henryki Czesław Gotowsky oraz wiceprezes Polskiego Związku Tenisowego, prezes Wielkopolskiej Fundacji Tenisowej im. profesora Jana Fibaka pan Jacek Durski, który obiecał wsparcie.

Podróże kształcą

2. "Londyn posiada wszystko, co życie zdoła darować"

Kolejny dzień spędziliśmy w Tharpe Park — w Wesołym Miasteczku, zajmującym ogromny teren nad jeziorem. Potrzebowaliśmy całego dnia, aby skorzystać ze wszystkich atrakcji — wspaniałych karuzeli, jeżdźalni i strzelnic. Jak w prawdziwym mieście nie brakło tam domów, kawiarenek, sklepików. Lokomotywa z kilkoma wagonikami ruszała w "podróż" dokoła miasteczka i przybywała na farmę po drugiej stronie jeziora, gdzie można było zwiedzić stajnie, chlewnie, pastwiska i zapoznać się z pracą na farmie. Stamtąd stateczkami wróciliśmy do Wesołego Miasteczka.

Pięć dni naszego pobytu również był szczegółowo zaplanowany. Zwiedziliśmy miasteczko uniwersyteckie Oxford. Zwiędzając kolejką poruszają się poprzez sceny wydarzeń, które miały miejsce na przestrzeni 800 lat historii Uniwersytetu. Dowiedzieliśmy się, że Oxford ukochali Margaret Thatcher, była premier Wielkiej Brytanii i... aktor Roman Atkinson — senny Mr Bean. Christ Church and College — to największy college Oxfordu. Tu Charles Dodgson, znany bardziej jako Lewis Carroll, wykładowca matematyki, napisał "Alicję w Krainie Czarów" dla Alicji Liddell, córki rektora college'u.

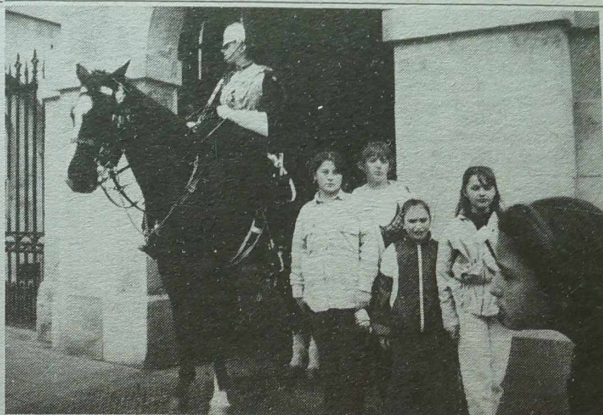
Tego samego dnia w POSK-u mieliśmy otwarcie naszej wystawy. Przyjeżdżaliśmy do Londynu rysunki kościołów Wilna. Na otwarcu byli obecni miejscowi Polacy oraz konsul. Po przyjęciu młodzież polską zabrała nas na "London by night", czyli Londyn nocą. Londyn w nocy jest przepiękny! Ulicami miasta spacerowały tłumy ludzi

(porównałam w myślach z Wilnem nocą...), występowali uliczni aktorzy. Wszędzie kolorowe napisy, neonowe reklamy i mnóstwo migających świateł.

W czasie naszego pobytu w Londynie odwiedziliśmy też Szkołę Przedmiotów Oczyszczonych im. M. Reja, która w 1993 roku obchodziła swe 40-lecie. Szkoła mieści się w polskiej dzielnicy Chiswick. W Londynie jest 10 polskich szkół sobotnich, tzw. Szkół Przedmiotów Oczyszczonych, a w całej Anglii — znacznie więcej. Szkoła im. M. Reja ma siedzibę w budynku szkoły angielskiej. Działają 2 drużyny harcerskie. Do szkoły chodzi dzieci od lat 3 do 15. Najstarsza klasa jest jednocześnie redakcją gazetki szkolnej "Czyżby". Kierowniczką szkoły jest p. Danuta Pniowska. Zaprzyjaźniliśmy się z dziećmi polskimi, byliśmy na lekcjach. Warto zauważyć, że lekcje prowadzone są bardzo umiejętnie, ciekawie, tak, że... chce się uczyć.

W niedzielę uczestniczyliśmy w Mszy św. w kościele św. Andrzeja. Znajduje się tam obraz — rzeźba Matki Boskiej Kozińskiej, dłuta Tadeusza Adama Zielińskiego. Obraz powstał w obozie w Kozielsku, starannie ukrywany przed sowieckimi strażnikami, towarzyszył żołnierzom polskim przez całą wojnę.

Po Mszy św. zwiedziliśmy Instytut Józefa Piłsudskiego, Instytut prowadzi badania historyczne, związane z najnowszymi dziejami Polski ze szczególnym uwzględnieniem działalności Józefa Piłsudskiego, bierze czynny udział w poczynaniach emigracji, jej życiu organizacyjnym i kulturalnym, służy pomocą wielu naukowcom w ich pracach badawczych.

Na obiad byliśmy zaproszeni do siedziby Stowarzyszenia Lotników Polskich. Zakończyła dzień dyskoteka z młodzieżą polską z Londynu. Ostatni dzień pobytu w Anglii spędziliśmy na zwiedzeniu Fawley Court. Posiadłość w 1953 r. zakupiła Bracia Marianne. Szczególnie zasłużona jest w tym postać Ojca Józefa Jarzębowski. Dzięki jego staraniom powstało Fawley Court: Kolegium Miłosierdzia Bożego, muzeum i biblioteka. Jest tam też Dom Pielgrzyma im. Jana Pawła II, gdzieśmy mieszkałi. Na zewnątrz budynek wygląda skromnie, ale posiada funkcjonalne wyposażenie, zapewniające przyjemny pobyt o każdej porze roku. Fawley Court obecnie jest emigracyjnym ośrodkiem. Zachwycała nas niezmierną ilością kwiatów i zieleni. Zresztą w Londynie każdy skrawek ziemi jest uporządkowany.

Dźdźystym poniedziałkowym popołudniem zegnaliśmy Londyn. "Ktokolwiek znuży się Londynem, znużony jest własnym życiem: Londyn posiada bowiem wszystko, co życie zdoła darować"

— tak powiedział Samuel Johnson. Londynem nie byliśmy znużeni, wręcz przeciwnie — zachwyceni. Zegnaliśmy to miasto, jego życzliwych ludzi. Droga do domu trwała krótko, a cała podróż zaczęła nam się wydawać pięknym snem. Ale nie był to sen, tylko fascynująca przygoda, za której przeżycie jesteśmy wdzięczni takim ludziom, jak p. Maryla Podarewska-Jakubowska, Marek Jakubowski, p. Danuta Pniowska, p. K. Oliffe, p. J. Kwiatkowska, p. M. Zorra z Londynu oraz niezastąpiona p. Krystyna Pochwańska z fundacji "Polonia" z Warszawy. Najserdeczniejsze słowa podziękowań należą się naszym opiekunom — pp. Jerzemu i Alicji Lipskim, którzy w ciągu całej podróży zastępowali nam rodziców.

Oczekujemy teraz na przyjazd dzieci z Londynu do Wilna. Mamy nadzieję, że Wilno spodoba im się tak, jak nam Londyn.

Angelika PLECHANOWA

NA ZDJĘCIU: "Razem z wartą — przy pałacu królewskim."

Fot. autorka

Wiele rzeczy uległo zapomnieniu, wiele też rodzi się wspomnień

Po starej sadybie nie zostało prawie śladów. Kamienie zarosły trawą. Tylko olbrzymie drzewa stoją na tym samym miejscu, co dawniej.

Stanisław Bessiekirski ogląda rodzinne miejsca i nie może ich poznać. Tam, gdzie w latach jego dzieciństwa rozposzcierały się lany zboż — obecnie jest gęsty brzeźniak. Krajobraz się zmienił, ale jest nam jak dawniej bliski sercu. Bo gdyby nie dzieci, wątpliwe, czy zająłby się sprawą odzyskania prawa własności do rodzinnej ziemi. Leczą te się upary, by pozostała w rodzinie chociaż część tego, co należało do nich od wieków. Tak jak i nazwisko.

W rodzinie zachowały się opowiadania o tym, jak to było w przeszłości. Może jest to piękna legenda... Za dawnych czasów, gdy jeszcze pradziadek pana Stanisława służył w wojsku carskim, wydarzyła się ta historia. Pradziad był wysoki i silny. Widocznie z tej przyczyny znalazł się w otoczeniu carskim.

Na jednym z cesarskich polowań na żubry, monarcha strzelił i zranił ogromnego zwierza. Rozwścieczony, ranny byk

rzucił się na cara. Świta, chociaż uzbrojona, rozpięchła się w popłochu. Żołnierz Stanisław był bez bronii. Nawet nie miał w rękę topora myśliwskiego. Ale odważnie się rzucił na rozwiścieczoną bestię, schwytał za rogi i skrzył kark. Za tak śmiały postępek i uratowanie władcy (kogoś mianowicie z carów, danych w rodzinie nie ma) chłopski syn, carski sługa, został rzeczywiście obdarowany po królewsku... Na rozkaz cesarza żołnierz Stanisław otrzymał przysłać prawie 100 dziesięcin ziemi. A ponieważ był Polakiem, nadano mu więc szlachectwo. Na cześć zaś meżnego postępkę — dla ratowania osoby carskiej zaatakowania żubra nawet bez siekiery, nadano mu nazwisko Bessiekirski.

Mierniczy odmierzył kawał ziemi podarowanej przez cara. Ale jak nazwać taką posiadłość? Wokół znajdowały się dwory ziemniarskie. Mierniczy poradzili, by nadać jej nazwę Podworniki. Tak i zostało.

Z biegiem lat rodzina się powiększała. Dorosli synowie zechcieli się usamodzielnic. Ojciec Stanisława postanowił

dokupić jeszcze 45 ha w pobliżu pól dziada. I znów: jak nazwać nową siedzibę? Nowy gospodarz w czasie obchodu swych ziem zobaczył, jak z lasu wybiegło na jego pole stado sarenek. Ucieszył się z tego i nazwał swą posiadłość Sarnowem. W ten sposób w pobliżu Podworników

SZKIC

powstała nowa sadyba. To już ojcowizna pana Stanisława. Właśnie tu się urodził.

Stąd było blisko do domu dziadków, skąd wziął początek ród Bessiekirskich. Wybuchła wojna. Wojska polskie w ciągu trzech tygodni poniosły klęskę. Mała rzeka, faktycznie strumyk, płynąca przez pola Bessiekirskich, stała się granicą dwóch państw: Litwy i Sowieckiej Rosji. Dom rodzinny Stanisława znalazł się po stronie sowieckiej. Siedziba dziadków — na Litwie. Słysząc o kołchozach i o wielu innych rzeczach, jakie się działy w Rosji i o mogło się rozpocząć w każdej chwili na tych terenach, Stanisław postanawia uciec do dziadka na Litwę. Serce

przeżuwało, że podarowana przez cara ziemia i dokupiona jeszcze przez ojca może też być przyczyną zguby. W najlepszym wypadku groziło zesłanie na Syberię. Zrozumiał już, że człowiek pracowity i zamożny dla nowych władz jest "wrogiem narodu". W pochmurną letnią noc próbował w gęstwinie leśnej przejść przez strumyk. Chciał przedostać się na Litwę, do dziadka. Trzasnęła gałąź. Strzał. Chociaż nie znalazł rosyjskiego, ale rozkaz był zrozumiały...

Sąd był krótki i surowy: za próbę nielegalnego przekroczenia granicy sowieckiej Stanisław Bessiekirski skazany został latem 1940 roku na 7 lat pozbawienia wolności. Eszelon z więziami wioził młodzieńca na Wschód. Pociąg często się zatrzymywał. Zebrała się grupa mężczyzn, przeważnie Polacy. Wszyscy rozumieli, że jeżeli przeżyją, to po odbyciu kary więziennej nie uda się im wrócić do domu. Była tylko jedna droga — ucieczka. Do tej grupy dołączył się Stanisław. W Mińsku udało się im zbiec.

Dotarli do zagrody dziada. Ale i na Litwie panowały już so-

wieckie porządki. Od czego uciekał, na to się natknął... Pozostawało jedno — ukryć się. Chował się przez całą wojnę. Nawet przed krewnymi. A latem 1944 roku, gdy się wydawało, że najgorsze już minęło, ktoś doniósł władzom sowieckim o ukrywających się w leśnych chutorach ludziach. Ale tym razem szczęście dopisało. Kobieta-lekarz (jak się później okazało, siostra dowódcy wojskowego) zrozumiała wszystko. Ze chce po prostu żyć. Uznała, że się nie nadaje do służby w wojsku. Tak więc Stanisławowi udało się uniknąć wysłania na front. Urządził się na pracę w Podbrodziu na koleci.

Stanisław Bessiekirski już od dawna nie nosi munduru kolejarza. Dziś chciałby zwrócić sobie tylko to, co zgodnie z prawem do niego należy...

Wiele rzeczy uległo zapomnieniu, wiele odradza się ze wspomnień. Ale przeszłość nie powróci, podobnie jak i młodość. Najważniejsze to zdrowie, bo tego nikt nie jest w stanie zwrócić...

Zenon SAMULEWICZ

Podbrodzie

